

Europa

Program na podporu podnikání

Program Phare na podporu podnikání - SMECA

Daňový systém a Evropská měnová unie

OBSAH /Tu bude nutné doplnit reální čísla stran – po konečné úpravě textu/

DANĚ V EVROPSKÉ UNII

Daňová politika EU

- Daňová harmonizace a daňová koordinace

Nepřímé daně

- Daň z přidané hodnoty – DPH
- Transakce uvnitř Společenství (tabulka)
- Daňové sazby
- Seznam sazeb DPH aplikovaných v členských státech (tabulka)
- Systém DPH pro obchodníky
- Transakce uvnitř Společenství
- Zásilkový prodej a prodej na dálku
- Pravidla pro aplikaci zvláštního systému pro prodej na dálku (tabulka)
- Vrácení DPH zahraničním podnikům
- Identifikační číslo daně z přidané hodnoty
- Identifikační číslo DPH v členských státech (tabulka)

Přímé daně

- Daň ze zisku společnosti

Evropská měnová unie

DANĚ V EVROPSKÉ UNII

- **Daňová politika EU**

- **Nepřímé daně**

Tyto se ukládají na výrobu a spotřebu a nesnášejí je dani podléhající osoby (obchodníci anebo průmysl) kteří je platí, vybírají daň ve jménu vlády a přenášejí ji v ceně na konečného spotřebitele, na kterého zátěž padá (DPH a spotřební daně)

- **Přímé daně**

Platí a nese je plátce daní a zahrnují daň z příjmu, daň ze zisku společnosti, daň z bohatství a většinu místních daní.

DAŇOVÁ POLITIKA EU

Evropská unie hraje v daňové politice jenom vedlejší roli.

Daňová politika je symbolem národní suverenity, která získala na důležitosti od zavedení Euro, protože členské státy nemají manévrovací prostor v měnové politice a manévrovací prostor v rozpočtové politice se výrazně snížil Maastrichtskou smlouvou, jako i Paktem o stabilitě a růstu.

Navíc, členské státy EU získávají své daňové příjmy z velice různorodých zdrojů a rovnováha mezi nepřímými a přímými daněmi značně kolísá.

Daňová harmonizace a daňová koordinace

Ustanovení Smlouvy o ES týkající se daňové koordinace jsou nepostačující, protože toto je případ, který se týká zejména koordinace přímých daní, což se dá realizovat jenom vypracováním všeobecných ustanovení o jednotném trhu (čl. 94), přičemž nepřímých daní se mohou týkat zvláštní ustanovení (čl. 90 – 93).

Je třeba se rozhodnout mezi úplnou daňovou harmonizací, s jednotným daňovým základem a sazbami – jako uvádí článek 93 Smlouvy o EU o nepřímých daních – a daňovou koordinací, která sbližuje daňové politiky EU, přitom se opírá o kodex chování, doporučení a dohody anebo dokonce direktivy. Evropská daňová koordinace se žádným způsobem nesnaží přejít na jednotný daňový systém pro všechny zejména na vnitřním trhu EU existuje potřeba stupňů konvergence, který umožní efektivní působení trhu.

Daňová harmonizace v rámci EU se pojí se zásadními problémy.

Daňové sazby se nedají harmonizovat bez úplné harmonizace daňových systémů, pro které neexistuje v EU ustanovení. Cílem daňové politiky EU není uložit anebo přijmout společné daně. Dá se však pokročit ve sbližování anebo koordinaci daní. Na to existují dobré důvody. Pokrok v daňové koordinaci je rozhodující pro odstranění dalších překážek dokončení a správného fungování jednotného trhu, protože daňová koordinace zároveň představuje i nevyhnutelný nástroj na zabránění dvojitému zdanění, daňovému úniku a nečestné daňové konkurenci. Je to také prostředek posílení správného fungování jednotného trhu a tedy konkurence evropského hospodářství.

Na druhé straně v EU ukládají daně členské státy, ne samotná EU. Na rozdíl od USA, kde se dvě třetiny daňového příjmu ukládá centrálně, se záležitosti jako daňový základ, daňové sazby a daňové výjimky organizují podle různých a konkurenčních linií. Mezi členskými státy neexistuje ani žádná povinnost výměny informací. Příležitosti na daňový únik a podvod v jednotném trhu EU s jeho fragmentací na různé daňové systémy, jsou obrovské. Toto nevede jenom ke konkurenci a ztrátě daňového příjmu, ale podkopává to i princip korektnosti ve zdaňování.

NEPŘÍMÉ DANĚ

Článek 90 Smlouvy o ES zakazuje jakoukoliv daňovou diskriminaci, která by – přímo anebo nepřímo – zvýhodňovala domácí výrobky oproti výrobkům z jiných členských států.

Článek 93 Smlouvy požaduje harmonizaci daní z obratu, realizačních poplatků a jiných forem nepřímě daně. DPH byla první daň, která se měla harmonizovat.

Smlouva z Říma se zabývala harmonizací nepřímě daně. Tento cíl se ještě stále nedosáhl, ani při DPH, ani při realizačních poplatcích. Zajímavé je, že tyto daně mají menší význam v kontextu rozmístění podniků, když mají dopad na konečného uživatele a jsou tedy neutrální co se týče účinků na konkurenci. Toto je zřejmé zejména z případů v Německu a Lucembursku, které mají nejnižší sazby DPH v EU a zatím z toho neměly žádné výhody z hlediska rozmístění podniků.

DAŇ Z PŘIDANÉ HODNOTY - DPH

DPH byla v Evropském hospodářském společenství zavedená v roce 1970 první a druhou direktivou o DPH a měla nahradit výrobní a spotřební daň. Rozhodnutí přijaté v roce 1970 o přidělení části příjmů z DPH vypočítané na unifikovaném základě na financování rozpočtu Společenství, připravilo cestu harmonizaci DPH. Šestá direktiva o DPH (77/388/EHS) zajistila, že daň se aplikovala na ty samé transakce ve všech členských státech, takže vytvořily společný základ na financování Společenství, a zavedly základ společného zdanění.

Daň z přidané hodnoty byla uložena v každém stadiu řetězce výroby a distribuce zboží a služeb. Daňový základ je celková částka účtovaná za transakce kromě DPH, s jistými výjimkami. V důsledku odpočtů v předcházejících stadiích řetězce, DPH není kumulativní. Každá zdanitelná osoba je zodpovědná za DPH ze svého obratu (výstupní daň), od kterého se může odpočítat DPH účtovaná z výdejů a investic (vstupní daň). Daň placená konečnými spotřebiteli zboží a služeb není odpočitatelná z daňového základu. Daň je založená na sazbě DPH aplikované na cenu, kromě DPH, obdrženého zboží anebo služeb.

V roce 1987 Komise navrhla včasný přechod ke zdaňování založenému na zemi původu (úctování daně v zemi prodeje), podporovanému clearingovým systémem navrženým na zabránění významného přesunu příjmů mezi členskými státy. Neschopnost dohodnout se buď na clearingovém systému anebo na sladěných sazbách ovšem znemožnila jakýkoliv rychlý posun tímto směrem. Proto bylo zavedené přechodné řešení **spojující zdaňování založené na zemi původu a zemi určení** a umožňující zrušit kontroly na daňových hranicích. Volný pohyb zboží v rámci Společenství znamená, že s obchodem mezi členskými státy se už nedá nakládat jako s importem anebo exportem. S pohybem přes hranice se už nedá nakládat jako s daní podléhající události daňové povinnosti vznikající transakcemi, jako je to podle státního systému.

Jednotný evropský trh byl dokončen 1. ledna 1993. Od tohoto datumu se mohou zboží, osoby, služby a kapitál volně pohybovat v rámci EU. Nejdůležitější dohody ohledně DPH použitelné po tomto datu jsou:

- V případě soukromých osob kupujících zboží v jiném členském státě se DPH vybírá v zemi, ve které se zboží koupilo (**princip země původu**). Potom se mohou vrátit domů se svými nákupy bez toho, aby byly opět zdaněné. Existuje pár výjimek:
 - Nákup nových vozidel (méně než šest měsíců starých anebo s méně než 6 000 kilometry na tachometru) v jiném členském státě. Tato transakce se zdaňuje v členském státě určení podle jeho sazeb a v souladu s jeho předpisy. Vozidlo musí být zaregistrované a zdaněné v zemi bydliště kupujícího.
 - Zásilkový prodej společností se sídlem v jiném členském státě. Když prodejce nese zodpovědnost za přepravu objednaného zboží, DPH se bude účtovat buď podle sazby platné v zemi kde bydlí kupující, anebo podle sazby v zemi prodejce, podle ročního objemu prodeje prodejce v zemi určení.
- V případě obchodování se zbožím mezi podniky v členských státech se DPH vybírá v členském státě, do kterého se zboží dopravuje (**princip země určení**) podle sazeb a podmínek toho členského státu. Na podnik dodávající zboží se aplikuje nulová sazba. Podnik přijímající zboží předloží daňové přiznání ohledně zboží zakoupeného v jiném členském státě. (Tato přechodná dohoda je použitelná do data, kdy transakce započnou

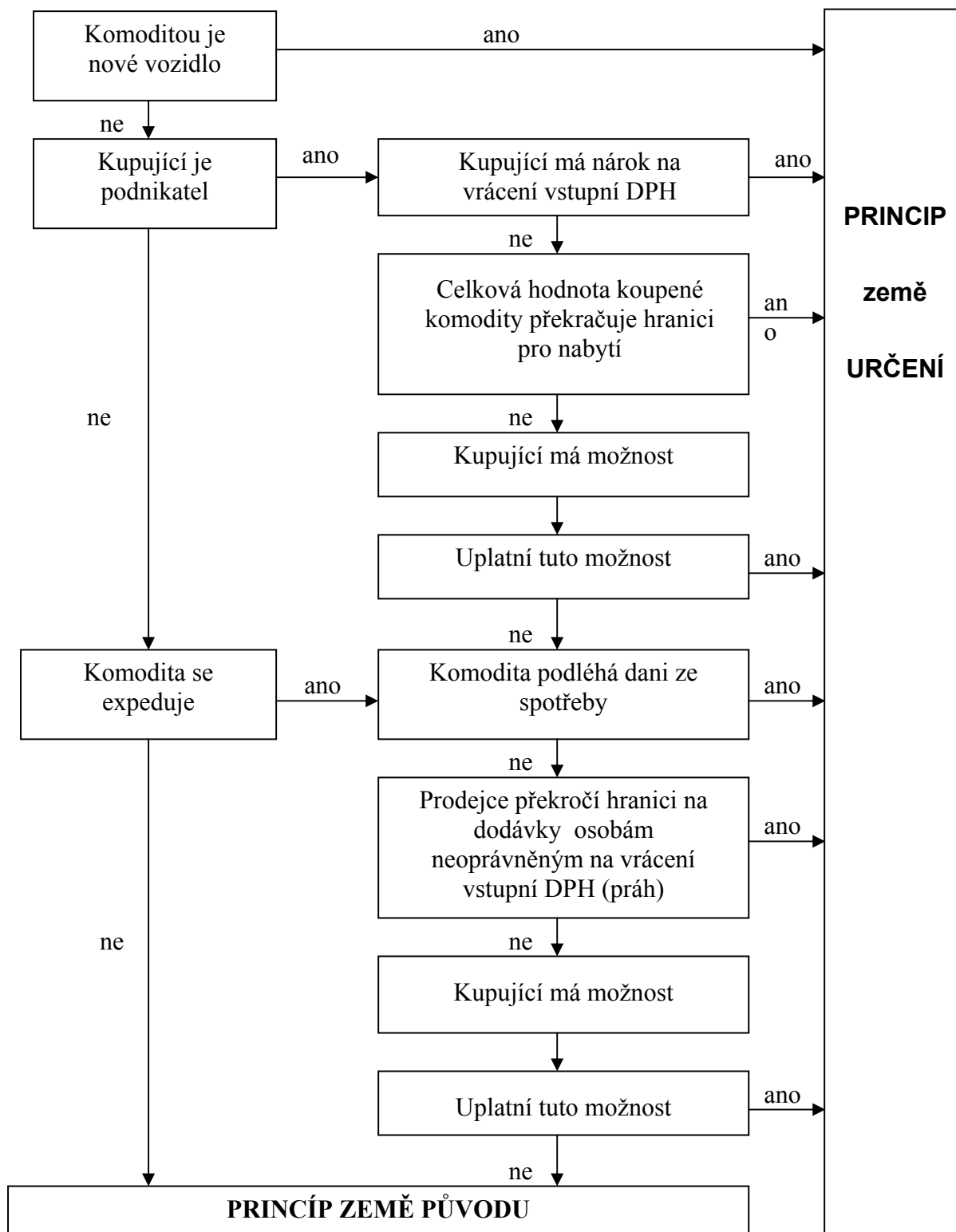
podléhat principu země původu – myšlenka konečného systému zdaňování.)

Přehled systému daně z přidané hodnoty v Evropské unii

Princip země původu znamená, že prodej bude podléhat dani z přidané hodnoty v zemi, v které se zboží anebo služby dodávají; s prodejem se nakládá jako s domácí transakcí

princip **země určení** na druhé straně znamená, že původně použitelná dovozní DPH bude v rámci Evropské unie nahrazená daní z nabytí. Export bude i nadále osvobozen od daně v zemi původu. Daň z nabytí se má platit daňovým úřadům v zemi určení. Daň z nabytí musí platit kupující a může se přiznat jako vstupní DPH od momentu, kdy je daň splatná, což umožní dovozci, aby získal zpět vstupní DPH v období předplacení DPH včetně daně z dovozu a nabytí.

Transakce uvnitř Společenství

DAŇOVÉ SAZBY

Sazby DPH stanovují samotné členské státy, ale standardní sazba aplikovatelná na dodávku zboží a služeb a importování zboží musí být stejná, aby splňovala požadavky neutrality. Členské státy mohou používat na jisté kategorie dodávek vyšší anebo nižší sazby, za předpokladu, že každá nižší sazba je stanovaná na takové úrovni, že odpočet celkové vstupní daně se může vykonat normálním způsobem.

Co se týče sazeb DPH, v roce 1992 byla přijatá direktiva o přiblížení sazeb. Tato direktiva, zavádějící systém minimálních sazeb, stanovila, že od 1. ledna 1993 nemůže být standardní sazba stanovaná na méně než 15%. Členské státy avšak dostaly možnost používat jednu anebo dvě snížené sazby, nejméně 5%, na omezený seznam kategorií zboží a služeb. Bylo umožněno i několik přechodných výjimek, aby se zohlednily zvláštní situace.

Současná minimální standardní sazba daně z přidané hodnoty v různých členských státech, stanovaná na 15%, by se měla prodloužit od 1. ledna 2001 do 31. prosince 2005 (Návrh na direktivu Rady).

SEZNAM SAZEB DPH APLIKOVANÝCH V ČLENSKÝCH STÁTECH

Členské státy	Super snížená sazba	Snížená sazba	Standardní sazba	Parkovací sazba
Belgie	-	6	21	12
Dánsko	-	-	25	-
Německo	-	7	16	-
Řecko	4	8	18	-
Španělsko	4	7	16	-
Francie	2.1	5.5	19, 6	-
Irsko	4, 2	12.5	21	12.5
Itálie	4	10	20	-
Lucembursko	3	6	15	12
Holandsko	-	6	17.5	-
Rakousko	-	10 / 14	20	-
Portugalsko	-	5 / 12	17	-
Finsko	-	8 / 17	22	-
Švédsko	-	6 / 12	25	-
Velká Británie	-	5	17.5	-

Situace v říjnu 2000

SYSTĚM DPH PRO OBCHODNÍKY

Po zavedení jednotného trhu 1. ledna 1993 se změnil způsob účtování DPH ze zboží pohybujícího se mezi členskými státy EU. Koncepce importu a exportu byla při tomto obchodování zrušená a nahrazená systémem dodávky a nabytí zboží uvnitř Společenství.

Při obchodování se zbožím mezi podniky členských států se DPH vybírá v členském státě do kterého se zboží dováží (**princip země určení**) v sazbách a podle podmínek toho členského státu.

TRANSAKCE UVNITŘ SPOLEČENSTVÍ

Dodávka zboží obchodníků, kteří jsou plátcí DPH v jednom členském státě EU obchodníkům, kteří jsou plátcí DPH v jiném členském státě EU se bude, s jistými výjimkami kvalifikovat jako dodávka uvnitř Společenství. Na obchodníka, který je plátcem DPH se může vztahovat nulová DPH na dodávku zboží zákazníkům v jiném členském státě EU, pokud

- zákazník je plátcem DPH v jiném členském státě EU,
- registrační číslo DPH zákazníka se získá a uvede se v záznamech dodavatele
- dodavatel musí uvést na faktuře “dodávka uvnitř Společenství s nulovou DPH “
- zboží se expeduje anebo dopravuje do tohoto jiného členského státu EU
- dodavatel musí na odbytové faktuře uvést registrační číslo DPH svého zákazníka

Příklady:

Případ 1:

TRANSAKCE UVNITŘ SPOLEČENSTVÍ MEZI DVĚMA ZDANITELNÝMI OSOBAMI

	Belgicko
Výrobce A dodá zboží maloobchodníku B v Belgii	Maloobchodník B v Belgii koupí zboží od výrobce A v Rakousku
A dodá zboží B Doprava zboží A ⇒ B	

Místem zdanění je Rakousko, kde doprava začíná.

Dodávka uvnitř Společenství je osvobozená od DPH (nulová sazba).

Faktura, kterou vystaví A, musí uvádět identifikační číslo DPH A i B (Prověření identifikačního čísla DPH).

Faktura, kterou vystaví A, musí uvádět identifikační číslo DPH A i B (výrobce a maloobchodník).

B uskuteční nabytí zboží uvnitř Společenství. DPH splatná po nabytí se může odpočítat na tom stejném přiznání, na kterém je oznámena, pokud B použije zboží na činnosti, které ho na takovýto odpočet opravňují.

Případ 2:

DODÁVKA UVNITŘ SPOLEČENSTVÍ; DOPRAVA KUPUJÍCIM MEZI DVĚMA ZDANITELNÝMI OSOBAMI

Rakousko	Belgie
Výrobce dodá zboží maloobchodníku B v Belgii.	Maloobchodník B v Belgii koupí zboží od výrobce A v Rakousku.
Dopravu zboží vykoná B, anebo třetí osoba jménem B Doprava zboží A ⇒ B	

Místem zdanění je Rakousko, kde doprava začíná.

Dodávka uvnitř Společenství je osvobozená od DPH (nulová sazba).

(Tento případ se neliší od předcházejícího.) Definice nabytí zboží uvnitř Společenství nevylučuje situaci, ve které dopravu zboží vykoná zákazník, anebo se vykoná v jeho jméně.

Případ 3:

TRANSAKCE UVNITŘ SPOLEČENSTVÍ MEZI TŘEMA ZDANITELNÝMI OSOBAMI

(Dvě nekomplikované transakce uvnitř Společenství)

Rakousko	Belgie	Dánsko
A v Rakousku Surovina	Výrobce B v Belgii koupí suroviny od A v Rakousku a předá své výrobky maloobchodníku v Dánsku.	D v Dánsku Maloobchodník
Doprava zboží A ⇒ B ⇒ D		

Výrobce B musí ověřit, jestli je maloobchodník v Dánsku plátcem DPH. (Ověření identifikačního čísla DPH) B předá zboží bez DPH svému dánskému maloobchodníku, a pošle daňové přiznání belgickým úřadům. Výrobce B musí dokázat, že zboží skutečně opustilo Belgie.

Výrobce B koupí suroviny od A bez DPH. Musí přiznat a odepsat DPH podle sazby platící v Belgii.

Jestli nejsou splněné výše uvedené podmínky pro dodávku uvnitř Společenství (například: jestli zákazník neuvede registrační číslo DPH), dodavatel podléhá DPH podle sazby ve své zemi.

Prodej zboží registrovanými obchodníky neregistrovaným osobám v jiných členských státech podléhá sazbě DPH v zemi obchodníka. Ale existuje několik výjimek:

ZÁSILKOVÝ PRODEJ A PRODEJ NA DÁLKU

K prodeji na dálku v jednotném trhu dojde, když dodavatel v jednom členském státě předá zboží osobě v jiném členském státě, která není registrovaným plátcem DPH a dodavatel je zodpovědný za doručení zboží. To zahrnuje zásilkový prodej a telefonický prodej. A jakýkoliv jiný prodej, při kterém se zboží expeduje zákazníkovi do jiného členského státu.

Dodavatel v členském státě A, který vykonává prodej na dálku zákazníkům v jiných členských státech, kteří nejsou registrovanými plátcí DPH, podléhá platbě DPH členského státu A z takového prodeje, až dokud hodnota prodeje nedosáhne práh platný v tom jiném členském státě EU (viz níže uvedenou tabulku). Když již hodnota prodeje dodavatele přesáhne anebo pravděpodobně přesáhne práh v tom jiném členském státě, dodavatel nabude povinnost se zaregistrovat v tom členském státě a platit DPH podle sazeb tam platných.

Pokud se příslušný práh nepřesáhne, dodavatel si může vybrat placení DPH v členském státě EU, do kterého se vykonává prodej na dálku.

Výjimka:

Jakýkoliv dodavatel, který vykonává prodej na dálku zboží podléhajícího spotřební dani do jiného členského státu, se musí zaregistrovat v tom členském státě EU, protože prodej na dálku zboží podléhajícího spotřební dani bude vždy podléhat DPH v tom členském státě EU, do kterého se expeduje.

Příklad prodeje na dálku:

Rakousko	Belgie
Rakušan A předá zboží soukromé osobě v Belgii B	Soukromá osoba v Belgii koupí zboží od rakouského maloobchodníka A.
zboží je dopraveno k B ve jménu A	
Doprava zboží A	

Zboží expeduje anebo dopraví dodavatel jednotlivci v jiném členském státě: Jestli by se DPH vztahovala k členskému státu nákupu, zboží by se kupovalo prostřednictvím zásilkových společností anebo všeobecně prostřednictvím telefonického nákupu v členském státě, kde platí nejnižší sazba.

Jako výjimka z hlavního pravidla co se týče místa dodání zboží (místem dodání je to, kde začíná doprava anebo expedice) se v případech prodeje na dálku za místo dodání považuje

místo, kde je zboží v čase, kdy expedice anebo doprava k nabyvateli končí. Toto pravidlo (s výjimkou prodeje pod určitým prahem) se vztahuje k prodeji na dálku jednotlivcům (nezdanitelným osobám), na farmáře - vhodné pro paušální systém, na zdanitelné osoby které nemají nárok na odpočty a na nezdanitelné osoby.

Tyto kategorie nabyvatelů, s výjimkou jednotlivců, si mohou vybrat normální pravidla o nabytí uvnitř Společenství, anebo se tyto normální pravidla mohou stát povinnými, a to když hodnota nákupů uvnitř Společenství během běžného kalendářního roka překročí práh určený každým členským státem, který nemůže být méně než 10 000 €.

Ustanovení týkající se prodeje na dálku uvádějí výjimku, která stanovuje, že o dodávce se uvažuje, že se koná v členském státě, kde doprava anebo expedice začíná, jestli celková hodnota prodeje na dálku do toho stejného členského státu zdanitelnou osobou nepřekročí práh 100 000 € v běžném roce. Členské státy mají možnost omezit práh na 35 000 €. Toto pravidlo ještě komplikuje ustanovení, že zdanitelná osoba věnující se obchodu na dálku si může vybrat zdanění v členském státě, kde doprava anebo expedice končí.

Prahy pro aplikaci zvláštního systému pro prodej na dálku

Členský stát	Prahové hodnoty pro aplikaci zvláštního systému pro prodej na dálku	Výjimka pro malé podniky
Belgie	35 000 € 1 500 000 BEF	5 000 € 225 000 BEF
Dánsko	35 000 € 280 000 DKK	2 400 € 20 000 DKK
Německo	100 000 € 200 000 DM	12 255 € 25 000 DM
Řecko	35 000 € 8 200 000 GRD	6 000 € anebo 2 000 € 1 800 000 GRD anebo 600 000 GRD
Španělsko	35 000 € 4 500 000 PTE	-
Francie	100 000 € 700 000 FRF	10 000 € 70 000 FRF
Irsko	35 000 € 29 000 IEP	50 000 € 40 000 IEP
Itálie	35 000 € 54 000 000 ITL	-
Lucembursko	100 000 € 4 200 000 LUF	10 000 € 400 000 LUF
Holandsko	100 000 € 230 000 NLG	-
Rakousko	100 000 € 1 400 000 ATS	22 400 € 300 000 ATS
Portugalsko	36 900 € 6 300 000 ESP	10 215 € anebo 12 770 € 2 000 000 ESP anebo 2 500 000 ESP
Finsko	35 000 € 200 000 FIM	10 000 € 50 000 FIM
Švédsko	35 000 € 320 000 SEK	-
Velká Británie	100 000 € 62 000 GBP	65 500 € 48 000 GBP

Vrácení DPH zahraničním podnikům

Pokud je společnost registrovaným plátcem DPH v členském státě Evropské unie a koupí si zboží anebo služby v jiném členském státě EU, je možné, že tam budete muset zaplatit DPH. Například: jestli se zúčastníte obchodního veletrhu v jiném členském státě.

Nemůžete dostat nazpět DPH zaplacenou v jiném členském státě jako vstupní daň na vašem příznání DPH, ale možno budete moci požadovat její vrácení.

Daň z přidané hodnoty se může vrátit jenom podnikům, protože jenom ty mají nárok na odpočty vstupní daně. Nevyhnutelným předpokladem je, aby se zboží anebo služby získaly od jiné společnosti pro podnik patřící žadateli.

Osmá direktiva Rady určuje podrobné předpisy:

Zdanitelné osoby se dotýká direktiva, jestli v průběhu nejméně tříměsíčního období anebo nejvíc jednoho kalendářního roku, nebo během méně než tříměsíčního období, kde toto období představuje zbytek kalendářního roku:

- nemá v té zemi:
 - ani sídlo své ekonomické aktivity, ani pevnou instituci, ze které se vykonávají obchodní transakce;
 - ani, žádné takovéto sídlo anebo pevná instituce neexistuje, nemá zde svůj domicil anebo normální bydliště;
- nedodala do té země ani zboží, ani služby, s výjimkou:
 - dopravních služeb a služeb podpůrných k dopravním službám;
 - služeb v případech, když dani podléhá jejich osoba, které jsou dodané.

Členské státy mají refundovat příslušným zdanitelným osobám:

- DPH účtovanou v souvislosti se službami anebo movitým majetkem, které ji poskytly jiné zdanitelné osoby na území země;
- DPH účtovanou v souvislosti s importem zboží do země, pokud je takovéto zboží potřebné pro jejich obchodní činnosti anebo v souvislosti se zdaněnými službami dodanými zákazníky.

Identifikační číslo daně z přidané hodnoty

Pro soukromé jednotlivce zůstává zdaňování založené na zemi původu základním principem společného systému DPH, pro obchodování se zbožím mezi podniky v členských státech je to princip země určení. Jedinou podmínkou pro nezdaněnou dodávku uvnitř Společenství je identifikační číslo DPH.

Účelem identifikačního čísla daně z přidané hodnoty je zabezpečit, aby se správně aplikovaly předpisy o DPH, týkající se zboží dodávaného a dopravovaného v rámci Evropské unie. Identifikační číslo DPH dodavatele musí být uvedeno na všech fakturách. Za přidělení čísel DPH jsou zodpovědné daňové úřady.

Co se týče exportérů, export do jiného členského státu EU bude osvobozen od daně jenom tehdy, jestli nabyvatel uvede své identifikační číslo DPH.

Dodavatel musí ověřit platnost identifikačního čísla DPH nabyvatele.

Aby se umožnilo zaznamenání prodejů uvnitř Společenství, od každého podnikatele se požaduje předložení takzvaného “seznamu EU-prodejů” daňovým úřadům, který obsahuje jeho od daně osvobozené dodávky uvnitř Společenství.

Identifikační číslo DPH v členských státech

Členský stát		Identifikační číslo DPH
Belgie	BE	Le numéro d'identification à la taxe sur la valeur ajoutée BTW – identificatienummer
Dánsko	DK	Momsregistreringsnummer
Německo	DE	Umsatzsteuer – Identifikationsnummer
Řecko	EL	Arithmos Forologikou Mitroou FPA
Španělsko	ES	El número de identificación a efectos del Impuesto sobre el Valor Anadido
Francie	FR	Le numéro d'identification à la taxe sur la valeur ajoutée
Irsko	IE	Value added tax identification no.
Itálie	IT	Il numero di registrazione IVA
Lucembursko	LU	Le numéro d'identification à la taxe sur la valeur ajoutée
Holandsko	NL	BTW – identificatienummer
Rakousko	AT	Umsatzsteuer – Identifikationsnummer
Portugalsko	PT	o número de identificacao para efeitos do imposto sobre o valor acrescentado
Finsko	FI	arvonlisaverorekisterointinnumero Mervärdesskatteregisteringsnummer (momsregistreringsnummer)
Švédsko	SE	Mervärdesskatteregisteringsnummer (momsregistreringsnummer)
Velká Británie	GB	Value added tax identification no.

PŘÍMÉ DANĚ

Nepřímé daně vyžadují určitý stupeň harmonizace, protože ovlivní volný pohyb zboží a svobodu poskytování služeb. Toto neplatí ve stejné míře pro přímé daně, a Smlouva o ES zvláště nevyžaduje jejich soulad.

Určité aspekty přímého zdaňování se fakticky vůbec nemusí harmonizovat anebo koordinovat a jsou ponechané na vlastní uvážení členských států, v souladu s principem subsidiarity.

Z tohoto důvodu je těžké pochopit proč daně ze zisku společnosti, které mohou mít deformační účinek na konkurenci, ještě nebyly zahrnuté do ustanovení Smlouvy. Právní základ pro harmonizaci přímých daní, včetně daně ze zisku společnosti, je velmi slabý. Článek 94, který se zabývá opatřeními, které se týkají vytvoření a činnosti vnitřního trhu, je jedním z mála, které jsou k dispozici. Právní a administrativní ustanovení, vyplývající z tohoto článku, však podléhají principu jednomyslnosti. Článek 293 je také relevantní, zavazující, když nutí členské státy začít spolu vyjednávat za účelem zabezpečení zrušení dvojitého zdanění v rámci Společenství. Následně velká část předpisů, které je třeba přijmout spadá mimo rámec legislativy Společenství. Namísto nich zpracovává zdaňování toků příjmů přesahujících hranice hustá síť bilaterálních dohod o zdaňování – týkající se členských států i třetích zemí.

Daně ze zisku společnosti

Rozdíly ve zdaňování mezi členskými státy mohou ovlivnit rozhodnutí společností o investování a vytvářet deformace konkurence.

Diskuse o daních ze zisku společnosti v rámci Evropské unie je zaměřena na odstranění dvojitého zdanění toků přesahujících hranice příjmů /toků příjmů přesahujících hranice/a harmonizování třech složek daně ze zisku společnosti: sazby, základ vyměření daně a administrativní inkasní systém.

Evropský parlament zdůrazňuje, že řídicí princip v této oblasti musí být takový, že každá společnost musí platit svůj poctivý podíl daní jako svou povinnost a příspěvek společnosti a upozorňuje, že hlavní prioritou v této oblasti je zavedení jednotných definic základních

výrazů jako jsou daňový základ, zisky, ztráty, zdanitelný příjem, pravidla o odpisech, přesuny do rezerv, atd.

Prakticky existuje potřeba harmonizace klíčových složek systémů daní ze zisků společnosti členských států.

V oblasti daně ze zisku společnosti mají existující pravidla upravující snížení nebo odstranění dvojitého zdanění značný význam. Tradiční systém, s jednotným zdaňováním zisků společnosti a zdaňováním zisků rozdělovaných akcionářům, je běžný v Belgii, Dánsku, Holandsku a Švédsku. Systém kompenzace části splatné daně ze zisku společnosti vzhledem na rozdělení zisků daní z příjmů akcionářů se používá ve Velké Británii, Irsku, Portugalsku a Španělsku. Na rozdíl od Německa s jeho systémem dělení daňové sazby, Itálie, Finsko a Francie používají systém plné odčitelnosti pro akcionáře.

EVROPSKÁ MĚNOVÁ UNIE

Na konci 20. století Evropská měnová unie a globální integrace národních hospodářství konfrontují Evropu s novými sociálními, politickými a ekonomickými výzvami. Zavedení Eura v roce 1999 přivedlo Evropu na novou úroveň integrace, která má a i nadále bude mít globální ekonomický vliv. Díky moderní technologii se očekává, že 21. století bude érou vytváření elektronických a virtuálních sítí, v kterých pokračující globalizační proces povede k nové struktuře kapitálového trhu.

S odhadovaným počtem obyvatel představujícím asi 300 miliónů osob má území Evropy víc obyvatel než Spojené státy (přibližně 270 miliónů) a víc než dvojnásobný počet obyvatel Japonska. Celkově, při odhadovaném hrubém domácím produktu území Evropy 7 triliónů dolarů v roce 1999 je tento menší než 9 triliónů dolarů Spojených států. Vzhledem na nižší úroveň hrubého domácího produktu a vyšší počet obyvatel byl průměrný hrubý domácí produkt na jednoho obyvatele na území Evropy skoro o jednu čtvrtinu nižší než v Spojených státech: 24 000 \$ na osobu v porovnání s 33 000 \$ ve Spojených státech.

Evropská unie je teď v konečné fázi cesty do hospodářské a měnové unie. Tříleté přechodné období končí o půlnoci 31. prosince 2001. Od 1. ledna 2002 budou banky vydávat jenom Euro bankovky a mince. Členské státy udělají co budou moci, aby zabezpečily, že do konce prvních dvou lednových týdnů se převážná část peněžních transakcí uskuteční v Euro a do začátku března 2002 by mělo být ukončené stahování bankovek a mincí jednotlivých států z oběhu.

Podniků se vždy dotýkají širší ekonomické vlivy. Nemohou ovlivnit úrokové míry, inflaci a státní výdaje, ale tyto ovlivňují jejich plány a konkurenceschopnost. V důsledku Euro podniky obchodující s jinými zeměmi, které přijaly jednotnou měnu, už nebudou vnímat nárůst a pokles cen v důsledku kolísání výměnného kurzu mezi jejich původními měnami. Sdílení měny znamená i sdílení měnové politiky – jinými slovy, sdílení jednotné úrokové míry. Pro podniky v Evropě je důležité pochopit, že Evropská měnová unie znamená změnu konkurenčního prostředí. Neovlivňuje jenom podniky v rámci Euro oblasti, ale ovlivňuje i podniky v zemích, které nepřijaly jednotnou měnu, jako například Velká Británie.

V rámci Euro oblasti třeba brát do úvahy tři důležité faktory:

- Nižší transakční náklady
- Odstranění nejistoty ve výměnných kurzech
- Transparentní cenové rozdíly

Co budou tyto změny znamenat pro malé a středně velké podniky?

- Zvýšení zahraniční konkurence

Jestliže, Evropská měnová unie ulehčí obchodování se zahraničím, tak podniky v zemích, které přijaly jednotnou měnu, společně čelí konkurenci od zahraničních firem. Zároveň jsou tu možnosti pro podniky v zahraničí. Podniky v zemích mimo Euro oblasti, které chtějí exportovat do zemí v Evropské měnové unii, musí konkurovat firmám z celé oblasti jednotné měny, které sdílejí určitou měnu jako kupující.

- Zahraniční sloučení podniků a jiné společné podnikání

Zvýšená konkurence zvětšuje potřebu vztahů s jinými podniky, a použití jednotné měny ji ulehčuje.

- Zahraniční marketing a tvorba cen

Ceny v rámci Evropské měnové unie jsou všechny uváděny v té stejné měně, v té stejné hodnotě. Toto stěžuje prodávání za různé ceny v různých krajinách. Náhlé poklesy cen v Euro se jasně liší od poklesů cen v původních národních měnách. Toto vyžaduje jistou přestavbu a umístění výrobků a cenové strategie výrobků a strategie tvorby cen na různých trzích.

- Distribuce a kupování

Sdílení měny dělá alternativní dohody snadnější a levnější. Už není potřebné vybrat si distribuční centra a dodavatele na vyrovnání toků v různých měnách, které se nahradily Eurem, aby se podniky chránily vůči výměnným rizikům.

- Obstarávání peněžních prostředků

Sdílení měny znamená i rozšíření škály možností dostupných firmám, které se snaží obstarat si kapitál. Trh s obligacemi a ekvity (podíly) v Euro má potenciál, který bude atraktivnější než původní, nahrazené trhy.

- Investice

Mnoho faktorů ovlivňuje rozhodnutí o investování, doma a v zahraničí. Jedním z nich je i sdílení měny, a z toho vyplývající změny konkurence.

Všeobecně se dá říct, že pro mnohé podniky vznikají nové možnosti a hrozby – hlavně, ale nejen v krajinách, které vstoupily do Evropské měnové unie.

Kvůli dalekosáhlým důsledkům nové měny by technické i organizační aspekty konverze a změněná konkurenční situace měly být záležitostí vrcholového managementu. Implementace se dá určitě delegovat, ale měla by se pravidelně monitorovat. Jasně linie zodpovědnosti a cílů jsou zvláště důležité co se týče zavedení Euro z následujících důvodů:

- Zavedení Euro se týká každé oblasti činnosti společnosti
- Projekt Euro konverze bude trvat do konce fáze zdvojené měny 28. února 2002
- Přípravy na Euro jsou zkouškou ohněm schopnosti společnosti řešit problémy co se týká jednání se zákazníky a investory, a členění konkurence.
- Mnoho společností využívá konverze měny jako příležitosti na přehodnocení pozice svých cílů.

Aby malé a středně velké podniky minimalizovaly jakékoli narušení svých činností, měly by přejít na Euro nejpozději do 31. prosince 2001. Toto bude jediný způsob, jak zaručit kontinuitu služby vůči dodavatelům a zákazníkům.

Pro úspěšný a nerušený přechod na novou měnu je nevyhnutelná včasná příprava. Potřebná opatření, která se mají přijmout budou zahrnovat školení, obeznámení se s novými bankovkami a mincemi. Například osoby, které manipulují s hotovostí, budou potřebovat zvláštní školení a informace, aby se obeznámili s novou měnou. Stále informování vašich zaměstnanců je také klíčovým prostředkem úspěšného přechodu na Euro.

Se zavedením jednotné měny můžeme očekávat další ekonomickou integraci zemí tvořících Evropskou unii. Ztratí se jedna z posledních bariér volného pohybu zboží a služeb, které jsou místní měny a možnost každé země chránit svůj trh měnovou a fiskální politikou. Společnosti působící v rámci hranic Evropské unie se už nebudou muset zatěžovat záležitostmi záměny

měny. Nákupní a prodejní ceny budou všechny vyjádřeny v Euro, co nepochybně ulehčí
komerční a finanční řízení většiny společností, a hlavně malých a středně
velkých společností, které ve velké míře nemají dostatečné finanční, lidské a technické
zdroje na působení v prostředí náročných úloh a nových příležitostí.